

ÉNEKEK

1

2

3

4

5

6

7

8

FEJEZET 1

Énekek éneke, mely Salamoné.

² Csókoljon meg engem az ő szájának csókjaival; mert a te szerelmeid jobbak a bornál.

³ A te drága kenetid jók illatozásra; a te neved kiöntött drága kenet; azért szeretnek téged a leányok.

⁴ Vonj engemet te uánad, hadd fussunk! Bevitt engem a király az ő ágyasházába; örvendezünk és vígadunk te benned, előszámláljuk a te szerelmeid, melyek jobbak a bornál, méltán szeretnek téged.

⁵ Fekete vagyok, de szép, Jeruzsálem leányai; mint Kédár sátrai és Salamon szőnyegei.

⁶ Ne nézzetek engem, hogy én fekete vagyok, hogy a nap lesütött engem; az én anyámnak fiai ellenem megharagudtak, a szőlőknek őrizőjévé tettek engem, - a magam szőlőjét nem őriztem.

⁷ Mondd meg nékem, te, a kit az én lelkem szeret, hol legeltetsz, hol deeltetsz délben; mert miért legyek én olyan, mint a ki elfátyolozza magát, társaid nyájainál?

⁸ Mivelhogy nem tudod, oh asszonyok között legszebb! Jőjj ki a nyájnak nyomdokain, és őrizd a te kecskéidet a pásztoroknak sátorai körül.

⁹ A Faraó szekereiben való paripákhoz hasonlítlak téged, én mátkám.

¹⁰ Szépek a te orczáid a halántékra való lánczokban, a te nyakad a gyöngysorokban.

¹¹ Arany lánczokat csinálunk néked, ezüstből csinált gyöngyökkel.

¹² Mikor a király az ő asztalánál ül, nárdusnak jóillatja származik én tőlem.

¹³ Olyan az én szerelmesem nékem, mint egy kötés mirha, mely az én kebeleim között hál.

¹⁴ Mint az Engedi szőlőiben a cziprusfűrt, olyan nékem az én szerelmesem.

¹⁵ Ímé, szép vagy én mátkám, ímé, szép vagy, a te szemeid olyanok, mint a galambok.

¹⁶ Ímé, te is szép vagy én szerelmesem, gyönyörűséges, és a mi nyoszolyánk zöldellő.

¹⁷ A mi házainknak gerendái cédrusfák, és a mi mennyezetünk cziprusfa.

FEJEZET 2

Én Sáronnak rózsája vagyok, és a völgyek lilioma.

² Mint a liliom a tövisek közt, olyan az én mátkám a leányok közt.

³ Mint az almafa az erdőnek fái közt, olyan az én szerelmesem az ifjak közt. Az ő árnyékában felette igen kívánok ülni; és az ő gyümölcse gyönyörűséges az én ínyemnek.

- ⁴ Bevisz engem a borozó házba, és zászló felettem a szerelme.
- ⁵ Erősítetek engem szőlővel, üdítetek fel engem almákkal; mert betege vagyok a szerelemnek.
- ⁶ Az ő balkeze az én fejem alatt van, és jobbkezevel megölel engem.
- ⁷ Kényszerítlek titeket, Jeruzsálemnek leányai, a vadkecskékre és a mezőnek szarvasira: fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a szerelmet addig, a míg akarja.
- ⁸ Az én szerelmesemnek szavát hallom, ímé, ő jő, ugrálva a hegyeken, szökellve a halmokon!
- ⁹ Hasonlatos az én szerelmesem az őzhöz, vagy a szarvasoknak fiához. Ímé, ott áll a mi falunkon túl, néz az ablakon keresztül, tekintget a rostélyokon keresztül,
- ¹⁰ Szóla az én szerelmesem nékem, és monda: kelj fel én mátkám, és szépem, és jöszte.
- ¹¹ Mert ímé a tél elmúlt, az eső elmúlt, elment.
- ¹² Virágok láttatnak a földön, az éneklésnek ideje eljött, és a gerliczének szava hallatik a mi földünkön.
- ¹³ A fügefa érleli első gyümölcsét, és a szőlők virágzásban vannak, jóillatot adnak; kelj fel én mátkám, én szépem, és jöjj hozzám!
- ¹⁴ Én galambom, a kösziklának hasadékiban, a magas kőszálnak rejtékében, mutasd meg nékem a te orczádat, hadd halljam a te szódat; mert a te szóod gyönyörűséges, és a te tekinteted ékes!
- ¹⁵ Fogjátok meg nekünk a rókákat, a rókafiakat, a kik a szőlőket elpusztítják; mert a mi szőlőink virágban vannak.
- ¹⁶ Az én szerelmesem enyém, és én az övé, a ki a liliumok közt legeltet.
- ¹⁷ Míglen meghûsül a nap és az árnyékok elmúlnak: térj meg és légy hasonló, én szerelmesem, az őzhöz, vagy a szarvasoknak fiához a Béther hegyein.

FEJEZET 3

Az én ágyasházamban éjjeleken keresém azt, a kit szeret az én lelkem, keresém őt, és meg nem találtam.

- ² Immár felkelek és eljáróm a várost, a tereket és az utcákat, keresem azt, a kit szeret az én lelkem; keresém őt, és nem találám.
- ³ Megtalálának engem az őrizők, a kik a várost kerülik. Mondék nekik: Láttátok-é azt, a kit az én lelkem szeret?
- ⁴ Alig mentem vala el azoktól, mikor megtaláltam azt, a kit az én lelkem szeret. Megragadám őt, el sem bocsátám, mígnem bevivém őt anyám házába, és az én szülőmnek ágyasházába.
- ⁵ Kényszerítetek titeket, Jeruzsálemnek leányai, a vadkecskékre, és a mezőknek szarvasira, fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a szerelmet, valamíg ő akarja.
- ⁶ Kicsoda az, a ki feljő a pusztából, mint a füstnek oszlopa? mirhától és tömjéntől illatos, a patikáriusnak minden jó illatú porától.
- ⁷ Ímé, ez a Salamon gyaloghintaja, hatvan erős férfi van körülötte, Izráelnek erősei közül!
- ⁸ Mindnyájan fegyverfogók, hadakozásban bölcsek, kinek-kinek oldalán fegyvere, az éjszakának félelme ellen.
- ⁹ Hálóágyat csinált magának Salamon király a Libánus fáiból.
- ¹⁰ Oszlopait ezüstből csinálta, oldalát aranyból, ágyát biborból, belső része ki van rakva szeretettel, a Jeruzsálemnek leányi által.

¹¹ Jöjjetek ki, és nézzétek, Sionnak leányai, Salamon királyt a koronában, melylyel megkoronázta őt az anyja, az ő eljegyzésének napjára, és az ő szíve vígasságának napjára!

FEJEZET 4

Imé szép vagy, én mátkám, ímé szép vagy, a te szemeid galambok a te fátyolod mögött; a te hajad hasonló a kecskének nyájához, melyek a Gileád hegyéről szállanak alá.

² A te fogaid hasonlók a megnyirt juhok nyájához, melyek a fördőből feljönnek, melyek mind kettősöket ellenek, és nincsen azok között meddő.

³ Mint a karmazsin czérna, a te ajkaid, és a te beszéded kedves, mint a pomagránátnak darabja, olyan a te vakszemed a te fátyolod alatt.

⁴ Hasonló a te nyakad a Dávid tornyához, a mely építettett fegyveres háznak, a melyben ezer paizs függesztetett fel, mind az erős vitézek paizsai.

⁵ A te két emlőd olyan, mint két vadkecske, egy zergének kettős fia, a melyek a liliumok közt legelnek.

⁶ Míg meghûsül a nap, és elmulnak az árnyékok, elmegyek a mirhának hegyére, és a tömjénnek halmára.

⁷ Mindenestől szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned!

⁸ Én velem a Libánusról, én jegyesem, én velem a Libánusról eljőjj; nézz az Amanának hegyéről, a Sénirnek és Hermonnak tetejéről, az oroslánoknak barlangjokból, a párduczoknak hegyeiről.

⁹ Megsebesítetted az én szívemet, én húgom, jegyesem, megsebesítetted az én szívemet a te szemeidnek egy tekintésével, a te nyakadon való egy aranylánczczal!

¹⁰ Mely igen szépek a te szerelmeid, én húgom, jegyesem! mely igen jók a te szerelmeid! jobbak a bornál, és a te keneteidnek illatja minden fűszerszámnál!

¹¹ Színmézet csepegnek a te ajkaid, én jegyesem, méz és tej van a te nyelved alatt, és a te ruháidnak illatja, mint a Libánusnak illatja.

¹² Olyan, mint a berekesztett kert az én húgom, jegyesem! mint a befoglaltatott forrás, bepecsételt kútfeje!

¹³ A te csemetéid gránátalmás kert, édes gyümölcsökkel egybe, cziprusok nárdusokkal egybe.

¹⁴ Nárdus és sáfrány, jóillatú nád és fahéj, mindenféle temjéntermő fákkal, mirha és áloes, minden drága fűszerszámokkal.

¹⁵ Kerteknek forrása, élő vizeknek kútfeje, melyek folynak a Libánusról.

¹⁶ Serkenj fel északi szél, és jöjj el déli szél, fújj az én kertemre, folyjanak annak drága illatú szerszámai, jöjjön el az én szerelmesem az ő kertébe, és egye annak drágalátos gyümölcsét.

FEJEZET 5

Bementem az én kertembe, én húgom, jegyesem, szedem az én mirhám, az én balzsamommal, eszem az én lépesmézemet az én mézemm, iszom az én boromat az én tejemmel. Egyetek barátim, igyatok, és részegedjete meg, szerelmesim!

² Én elaludtam, de lelkemben vigyázok vala, és ímé az én szerelmesemnek szava, a ki zörget, mondván: Nyisd meg nekem, én húgom, én mátkám, én galambom, én

tökéletesem; mert az én fejem megrakodott harmattal, az én hajam az éjszakának harmatjával!

³ Felelék én: Levetettem ruhámat, hogy-hogy öltözhetném fel? Megmostam lábaimat, mimódon keverném azokat a porba?

⁴ Az én szerelmesem kezét benyújtá az ajtónak hasadékán, és az én belső részeim megindulának ő rajta.

⁵ Felkelék én, hogy az én szerelmesemnek megnyissam, és az én kezeimről mirha csepeg vala, és az én ujjaimról folyó mirha a závár kilincsére.

⁶ Megnyitám az én szerelmesemnek; de az én szerelmesem elfordult, elment; az én lelkem megindult az ő beszédén: keresém őt, de nem találám, kiáltám őt, de nem felele nékem!

⁷ Megtalálának engem az őrizők, a kik a várost kerülik, megverének engem, megsebesítének engem, elvevék az én felöltömet tőlem a kőfalnak őrizői.

⁸ Kényszerítelek titeket, Jeruzsálemnek leányai, ha megtaláljátok az én szerelmesemet, mit mondotok néki? hogy én a szerelem betege vagyok!

⁹ Micsoda a te szerelmesed egyéb szerelmesek felett, oh asszonyoknak szépe? Micsoda a te szerelmesed egyéb szerelmesek felett, hogy minket ilyen igen kényszerítesz?

¹⁰ Az én szerelmesem fejr és piros, tízezer közül is kitetszik.

¹¹ Az ő feje, mint a választott drága megtisztított arany; fodor haja fekete, mint a hollónak.

¹² Az ő szemei mint a vízfolyás mellett való galambok, melyek tejben fürödnek, szép teljesen helyheztek.

¹³ Az ő orcája hasonlatos a drága füveknek táblájához, a melyeknek illatos plántákat nevelnek; az ő ajkai liliomok, melyekről csepegő mirha foly.

¹⁴ Az ő kezei aranyhengerek; melyek befoglaltattak topázba; az ő teste elefántcsontból való mű, zafirokkal megrakva.

¹⁵ Az ő szárai márványoszlopok; melyek tiszta arany talpakra fundáltattak; az ő tekinteti, mint a Libánus; tetszetes mint a cédrusfa.

¹⁶ Az ő ínye édességek, és ő mindenestől fogva kíváncsú! Ez az én szerelmesem, és ez az én barátom, oh Jeruzsálemnek leányai!

FEJEZET 6

Hová ment a te szerelmesed, oh asszonyoknak szépe? hová fordult a te szerelmesed, hogy keressük őt veled együtt?

² Az én szerelmesem, elment az ő kertébe, a drága füveknek táblái közé, hogy lakozzék a kertekben, és liliomokat szedjen.

³ Én az én szerelmesemé vagyok, és az én szerelmesem enyim, a ki a liliomok közt legeltet.

⁴ Szép vagy én mátkám, mint Tirsza városa, kedves, mint Jeruzsálem, rettenetes, mint a zászlós tábor.

⁵ Fordítsd el a te szemeidet én tőlem, mert azok megzavarnak engem. A te hajad olyan, mint a kecskéknek nyája, melyek a Gileádról szállanak alá.

⁶ A te fogaid hasonlók a juhok nyájához, melyek feljönnek a fördőből, melyek mind kettősöket ellenek, és meddő azok között nincsen.

⁷ Mint a pomagránát darabja a te vakszemed, a te fátyolod alatt.

⁸ Havanan vannak a királynék, és nyolczvanan az ágyasok és számtalan a leányzó.

⁹ És az én galambom, az én tökéletesem, az ő anyjának egyetlenegye, az ő szülőjének választottja. Látják a leányok, és boldognak mondják őt, a királynéasszonyok és az ágyasok, és dicsérik őt.

¹⁰ Kicsoda az, a ki úgy láttatik mintegy hajnal, szép, mint a hold, tiszta, mint a nap, rettenetes, mint a zászlós tábor?

¹¹ A diófás kertekbe mentem vala alá, hogy a völgynek zöld fűveit lássam; hogy megnézzem, ha fakad-é a szőlő, és a pomagránátfák virágzanak-é?

¹² Nem tudtam, hogy az én elmém ültete engem az én nemes népemnek díszhintájába.

¹³ Térj meg, oh Sulamit! térj meg, térj meg, hogy nézzünk téged! Mit néztek Sulamiton? mintegy Machanaimbeli körtánczot!

FEJEZET 7

Oh mely szépek a te lépéseid a sarukban, oh fejedelem leánya! A te csípőd hajlásai olyanok, mint a kőöntő, mesteri kezeknek műve.

² A te köldököd, mint a kerekded csésze, nem szűkölködik nedvesség nélkül; a te hasad mint a gabonaasztag, liliomokkal körül kerítve.

³ A te két emlőd, mint két őzike, a vadkecskének kettős fiai.

⁴ A te nyakad, mint az elefánttetemből csinált torony; a te szemeid, mint a Hesbonbeli halastók, a sok népû kapunál; a te orrod hasonló a Libánus tornyához, mely néz Damaskus felé.

⁵ A te fejed hasonló rajtad a Kármelhez, és a te fejedén hajadnak fonatékja a biborhoz, a király is megköttetnék fürteid által!

⁶ Mely igen szép vagy és mely kedves, oh szerelem, a gyönyörűségek közt!

⁷ Ez a te termeted hasonló a pálmafához, és a te emlőid a szőlőgerézdekhez.

⁸ Azt mondám: felhágok a pálmafára, megfogom annak ágait: és lesznek a te emlőid, mint szőlőnek gerézdei, és a te orrodnak illatja, mint az almának.

⁹ És a te ínyed, mint a legjobb bor, melyet szerelmesem kedvére szüröcsöl, mely szóra nyitja az alvók ajkait.

¹⁰ Én az én szerelmesemé vagyok, és engem kíván ő!

¹¹ No, én szerelmesem, menjünk ki a mezőre, háljunk a falukban.

¹² Felkelvén menjünk a szőlőkbe, lássuk meg, ha fakad-é a szőlő, ha kinyílt-é virágja, ha virágzanak-é a gránátalmafák: ott közlöm az én szerelmimet veled.

¹³ A mandagórák illatoznak, és a mi ajtónk előtt vannak minden drágalátos gyümölcsök, ók és újak, melyeket oh én szerelmesem, néked megtartottam!

FEJEZET 8

Vajha lennél nékem én atyámfia, ki az én anyámnak emlőjét szopta, hogy téged kívül találván megcsókolnálak; még sem utálnának meg engem.

² Elvinnélek, bevinnélek anyámnak házába, te oktatgatnál engem, én meg borral itatnálak, fűszeressel, gránátalma borral.

³ Az ő balkeze az én fejem alatt, és jobbkezevel megölel engem.

⁴ Kényszerítlek titeket, Jeruzsálemnek leányai, miért költenétek és miért serkentenétek fel a szerelmet, míg nem ő akarja?

⁵ Kicsoda ez a ki feljő a pusztából, a ki az ő szerelmeséhez támaszkodik? Az almafa alatt kötöttelek fel téged, ott szült téged a te anyád, ott szült téged a te szülőd!

⁶ Tégy engem mintegy pecsétet a te szívedre, mintegy pecsétet a te karodra; mert erős a szeretet, mint a halál, kemény, mint a sír a buzgó szerelem; lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai.

⁷ Sok vizek el nem olthatnák e szeretetet: a folyóvizek sem boríthatnák azt el: ha az ember minden házabeli marháját adná is e szeretetért, mégis megvetnék azt.

⁸ Kicsiny hógunk van nekünk, a kinek nincsen még emlője; mit cselekedjünk a mi hógunk felől, a napon melyen arról szót tesznek?

⁹ Ha ő kőfal, építünk azon ezüsből palotát; ha pedig ajtó ő, elrekesztjük őt czédrus-deszkával.

¹⁰ Mikor én olyan leszek, mint a kőfal, és az én emlőim, mint a tornyok; akkor olyan leszek ő előtt, mint a ki békességet nyer.

¹¹ Szőlője volt Salamonnak Baálhamonban, adta az ő szőlőjét a pásztoroknak, kiki annak gyümölcséért hoz ezer-ezer ezüst siklust.

¹² Az én szőlőmre, mely én reám néz, nekem gondom lesz: az ezer siklus, Salamon, tiéd legyen, a kétszáz annak gyümölcsének őrizőie.

¹³ Oh te, a ki lakol a kertekben! A te társaid a te szódra figyelmeznak; hadd halljam én is.

¹⁴ Fuss én szerelmesem, és légy hasonló a vadkecskéhez, vagy a szarvasnak fiához, a drága füveknek hegyein!

For other languages please go to www.wordproject.org